

<http://www.teoria-practica.ru/-10-2012/economics/kasharova.pdf>.

4. Решетнікова Г.С. Стратегія марки та її інтегрування в товарну стратегію підприємства / Решетнікова Г.С. // Менеджер. – 2006. – №1(35). – С. 148-156.

5. Keller, K.L. Conceptualizing, Measuring, Managing Customer-Based Brand Equity. Journal of Marketing; Jan1993, Vol. 57 Issue 1, p. 1-22.

УДК 330.88

ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ЕЛЕМЕНТАРНИХ ГАЛУЗЕЙ СУСПІЛЬНОЇ ПРАКТИКИ З МЕТОЮ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ ДЕРЖАВИ

*Саєнко В.Г., д.е.н., доцент,
Бердянський державний педагогічний університет*

У статті розглянуто питання розвитку економіки держави. Запропоновано інноваційний підхід до елементарних галузей суспільної практики, як-то підприємницької, виробничо-технічної і навчально-трудоваї.

Ключові слова: *інноваційний підхід, промислове виробництво, підприємництво, економічний механізм*

В статье рассмотрены вопросы развития экономики государства. Предложен инновационный подход к элементарным отраслям общественной практики, такими как предпринимательская, производственно-техническая и учебно-трудова.

Ключевые слова: *инновационный метод, промышленное производство, предпринимательство, экономический механизм*

The questions of development of economic of the state are considered in the article. The innovative going is offered near elementary industries of public practice, such as an enterprise, production technical and educational labour.

Keywords: *innovative method, industrial production, enterprise, economic mechanism*

Вступ. Сучасне промислове виробництво держави плідно підтримується гарантіями загальної основи життя. Такі основи потрібно підтверджувати конкретними діями, бо особа, як сукупність відносин, не може сама собою автоматично сформуватися в умовах зовнішньої соціалізації. Цьому сприяють конкретна діяльність, культура і взаємодія персоніфікаторів держави. Це означає, що вона є суб'єктом своєї власної діяльності і впливаючого початку конкретної системи чи соціуму. Суспільство в своїх напрямках завжди орієнтоване на варіанти суспільної свідомості і конкретні індивідууми як носії і персоніфікатори цих форм суспільної свідомості.

Постановка завдання. Елементарні галузі суспільної практики виходять з предмету розгляду. Вони наступні:

1) підприємницька галузь суспільної практики. Покликана забезпечувати суспільство генерацією нових знань, ідей і схем відносин в бізнесі за допомогою споживання підприємницької функції людини і приведення в дію критерію синергетичного ефекту. Цій галузі суспільної практики повинна відповідати теоретико-економічна форма суспільної свідомості, як внутрішньої духовної основи практичної діяльності в сфері менеджменту, маркетингу, інжинірингу, консалтингу і т.п. завдяки системним психолого-економічним знанням про власні здібності особи і про економічне середовище. Конкретизується в суспільстві через сферу педагогічних технологій підготовки нової творчої людини на умовах адаптації людини в ринкове середовище;

2) виробничо-технічна галузь суспільної практики. Покликана забезпечувати суспільство життєдіяльним продуктом, направленим на задоволення матеріальних і духовних запитів людини за допомогою споживання робочої сили і приведення в дію критерію економічного ефекту. Цій галузі суспільної практики повинна відповідати економіко-правова форма суспільної свідомості, як внутрішньої духовної основи практичної діяльності у виробничо-технічній області завдяки системним організаційно-управлінським знанням. Конкретизується в суспільстві через сферу педагогічних технологій підготовки і перепідготовки кадрів для галузей

промисловості і сільського господарства на умовах реінтеграції людини у виробниче середовище;

3) навчально-трудова сфера суспільної практики. Покликана забезпечувати суспільство трудовим потенціалом за допомогою повернення в середовище суспільного життя, виробництва і підприємництва робочої сили на основі приведення в дію режиму економії і прийомів виховання. Цій галузі суспільної практики повинна відповідати навчально-трудова форма суспільної свідомості, як внутрішньої духовної основи практичної діяльності в сфері виховання особи завдяки системним учбово-виховним знанням. Конкретизується в середовищі господарських систем держави через сферу педагогічних технологій виховання людини і вступу до цивільного і виробничого середовища.

Результати. Економічний механізм реалізації організаційної функції відносин ґрунтується на наступному положенні: вектор практичної спрямованості виробничих сил на виробниче і економічне середовище держави зумовлює розглядати загальнокультурні і професійні передумови розвитку здібності людини і приділяти увагу принципам взаємодії, які вимагають від неї переходу за набутими досвідом в складні субкультурні структури знань і професійні господарські і економічні відносини громадянського суспільства.

Таке зводить дослідження до антрополого-психологічного зрізу, який дозволяє говорити на окремому рівні проникнення в сутність і цінності не тільки господарських і економічних ознак держави, але й державницької освіти, конкретних технологій загальної педагогіки, сприймаючи їх як відповідний дійовий засіб і розвитку здібності, і самопідготовки особистості, і педагогічної дії як на соціального суб'єкта діяльності, так і на середовище соціального розвитку людини взагалі.

Якщо завдання ставиться в такому сприйнятті реальної соціальної істоти, якою сприймається людина, то слід користуватися постулатом: «Знання про людину завжди лише наздоганяє буття людини, хоча і є його проявом». Це одна відмінна сторона динаміки життя людини, що ставиться в основу педагогічної технології і чекає свого висвітлення і переломлення у сучасне середовище. Інша відмінна сторона життя такої людини пов'язується з відставанням середовища від загального

суспільного розвитку. І те й інше відображається у педагогічній антропології, що враховується економічною схемою, наведеною на рис.1.

Загальним для таких галузей суспільної практики є те, що людина розвивається фізично і розумово завдяки споживанню цілющої речовини, для чого вступає в штучне організаційне середовище його виробництва і витягання з природи на основі певної системи функціональної підготовки себе до праці, продуктивної взаємодії і діяльності в системі господарюючих суб'єктів. Отримуючи суспільне визнання в середовищі обмінної діяльності, вона, людина, продає сформовану якість, названу в економічній теорії, як «робоча сила», завдяки тому, що її здібності, навички і уміння відповідають певному розряду тарифної сітки робочого чи рівню професійної підготовленості до організації і управління виробничими і технологічними процесами, а таке надає умови для виміру деякої функції. Тобто у середовищі виробництва сформована якість людини сприймається як міра, яка відображає «якість трудової здібності, що визначається суспільно необхідними витратами робочого часу на підготовку працівника до даного виду діяльності» [1, с.59]. Дослідником така якість визначається як «кваліфікація робітника». Розрізняється загальна і спеціальна підготовка працівника, які підкріплюються виробничими навичками, а, в загальнотеоретичному значенні, власне, «розвиток здібності до праці включає підвищення культурно-технічного рівня працівника до праці, зростання його знань, придбання професійних навиків і наявність творчих початків» [1, с.59].

Наявність фізичних і творчих початків виступає нарівні з наведеним і неодмінною умовою розвитку виробничої і підприємницької здібності людини, бо вона – здібність людини – визначається як невід'ємна складова виробництва речовини, продукції, товару, виконання робіт і надання послуг, організації обміну діяльністю на всіх фазах відтворювального процесу і за його межами, налагодження соціальних зв'язків і т. ін. В дослідженні підприємництво, підприємницька функція людини, колективу і суспільства, підприємницька здібність, кмітливість і розторопність людини – ця перша галузь суспільної практики – сприймаються за рядом властивостей, якими володіє продуктивна

сила, що забезпечує або підсилює той чи інший ефект людської діяльності як в ринковому, так і в соціально регульованому середовищі.

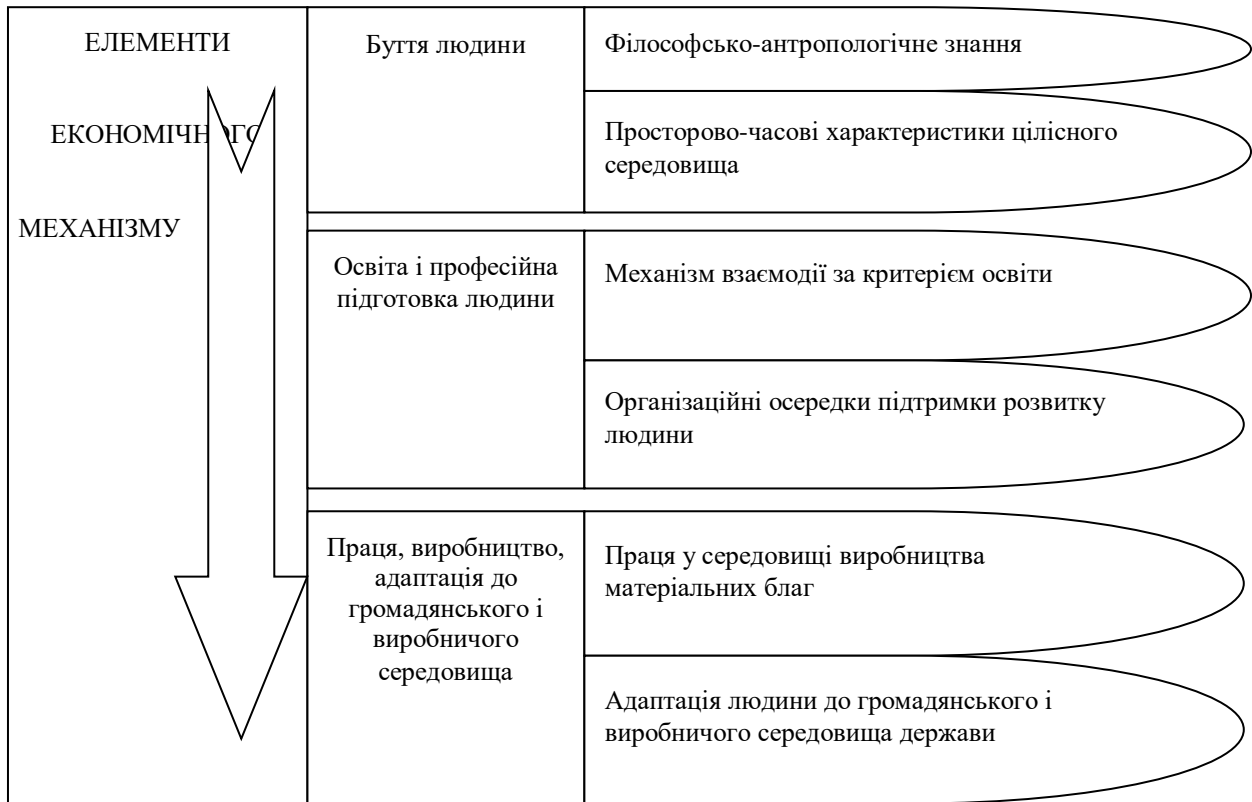

Рис. 1. Економічна схема реалізації організаційної функції налагодження виробництва в державі

Наявність фізичних і творчих початків виступає нарівні з наведеним і неодмінною умовою розвитку виробничої і підприємницької здібності людини, бо вона – здібність людини – визначається як невід’ємна складова виробництва речовини, продукції, товару, виконання робіт і надання послуг, організації обміну діяльністю на всіх фазах відтворювального процесу і за його межами, налагодження соціальних зв’язків і т. ін. В дослідженні підприємництво, підприємницька функція людини, колективу і суспільства, підприємницька здібність, кмітливість і розторопність людини – ця перша галузь суспільної практики – сприймаються за рядом властивостей, якими володіє продуктивна сила, що забезпечує або підсилює той чи інший ефект людської діяльності як в ринковому, так і в соціально регульованому середовищі. Щоб підійти до вивчення названих елементів

системно, слід визначити функції збереження соціально-економічних послань, які методично висуваються загальною тенденцією розвитку суспільства як перед державою, так і перед окремою людиною. Вони, головним чином, зводяться до наступного:

а) щоб зберегти передумови ефективності і продуктивності процесу виробництва при конкретному соціально-економічному устрої, потрібно зберігати оптимальну структуру розподілу суспільної праці і споживання виробленого продукту;

б) щоб підтримувати ініціативу і економічну відповідальність суб'єктів власності, слід оптимізувати структуру цін на суспільно корисну речовину на основі обліку витрат суспільної праці і оптимізації їх складу;

в) щоб зберігати суспільно оправдані темпи економічного росту, потрібно забезпечувати якнайкращу структуру економічних форм реалізації потреб людини за рахунок розвитку її здібностей і умов життєдіяльності.

Назване надає дослідженню більш конкретні параметри і характеристики: як продукт суб'єктивної діяльності, який консолідує і власне виступає вирішальним в реалізації названих функцій, виступає здібність людини до організації самодостатності, включення в продуктивну, творчу і підприємницьку працю. Однією з економічних форм реалізації такої здібності якраз і виступає підприємництво, розвиток якого пов'язується з оригінальним мисленням людини, часом, свободою вибору діяльності, просторовим вибором і т. ін. За даними джерела [2, с.7] «у людини є не тільки наочне мислення..., але й розум, за допомогою якого він може збагнути істину». В ієрархії його цінностей першою виступає «оволодіння природою», освоєння якої забезпечує життєдіяльність і життєздатність, друга – використання людини, що реалізується силою, підкупом або комбінацією того і іншого, третя – «торгівля», яка повинна бути прибутковою як міра успішності економічно грамотної поведінки і професійної придатності, четверта – «конкуренція», яка виступає результатом матеріального, морального і емоційного задоволення потреб людини і зміцнення окремих підприємств, п'ята – «емоційний стан (афект)», що знаходить віддзеркалення в людській

солідарності, щасті та співчутті. Але як їх відтворити у моделі, залишається процесом не відомим. Досягнення таких цінностей людини забезпечується мобілізацією його інтелекту і здібності до підприємливості, що реалізується на основі таких домінант, якими виступають «простір» і «час». Виходячи з цього, названі домінанти можуть бути розглянуті у взаємодії і залежності, як складові розвитку підприємницької функції вільної людини чи тієї, що позбавлена волі або обмежена в діях. Виконується таке описування на альтернативах суспільного співіснування для формування прикладу. Про таке співіснування велась мова вище, коли розглядався зміст робочого часу, а тепер скажемо про те, що там «...на виробництві людина собі не належить. Це не його час» [2, с.22], а така думка навіває на інше тлумачення часу.

Робоча сила ринкової економіки вводить дослідження у виробничо-технічну галузь суспільної практики, яка є другою загальною складовою. Сприймається вона як здатність особистості продавати особисті фізичні і розумові якості на ринку праці. Економічною теорією вона розглядається за властивостями сукупної робочої сили, що відповідає якості відтворюючого процесу, що організовується в суспільстві з метою розвитку професійно підготовленої кваліфікованої структури за відомими кодексами вимог, що висувуються до фізичної і розумової здібності людини, бо «структура сукупного робітника відображає єдність і взаємообумовленість генетичних і функціональних зв'язків в його розвитку як зрілої організаційної системи» [3, с.7]. Дана сутність в даному дослідженні переноситься на розмаїття суспільних середовищ, у числі яких вивчається виробниче середовище підприємництва, де виробник чи підприємець зв'язуються найманою працею, а, окрім того, є організована діяльність і взаємодією на умовах творчості. Суб'єкт виробничої діяльності, що є продуктом історичного розвитку, за середовищем підприємництва довіряється державі, керуючись виключно до власних здібностей, нахилів і схильності до праці, які активізуються ринковою взаємодією чи державним замовленням, і підкоряється законодавчій системі. Керуючись названим, підприємство виховує власного універсального працівника, який орієнтується в обмеженому соціокультурному виробничому і суспільному середовищі і здатний виробити чи

прийняти неординарне управлінське рішення у вибраній галузі діяльності. Спеціалізацією виступає швидкість і рухливість фізичної і розумової діяльності людини, що відсовує фізичну силу в окремих випадках на задній план. У досліджуваному джерелі [3] указується на те, що сукупний робітник піддається необхідним змінам, але слід до цього додати, наступне: потрапляючи в підприємницьке середовище, він повною мірою стає незалежним як від закономірностей механізації, розподілу і кооперації праці, так і частково – від капіталу.

Окрім того, за даними висновків поза залежністю від того – це проста капіталістична кооперація праці, мануфактура чи суспільний комбінований штучний організм індустріального виробництва, у суспільстві формується сукупний робітник, який підкорюється організаційним структурам соціально-економічного устрою. Ці організаційні структури створюють об'єктивні процеси розвитку сукупності виробничих сил і виробничих відносин.

Якщо перейти до визначення третьої галузі суспільної практики, тобто до сфери навчально-трудової системи держави, і передбачити одночасно реакцію класиків економічної теорії, то треба їх попередити: не можна тут говорити про те, що в сфері пенітенціарної системи держави виявляє себе діалектичний зв'язок виробничих сил і виробничих відносин в повній мірі, але деякі елементи в ній присутні і про них говорити надалі підстава є.

Щоб здійснити це, треба виділити необхідні для цього організаційні елементи, або як це визначено у цитуємих авторів [3, с. 13] – ступені. Вони такі:

1) виробничий процес, який розпоряджається природною, технічною і технологічною основою виробництва товару;

2) фактори кооперації, спеціалізації і комбінування виробництва продукту, які тим чи іншим засобом обмежують створіння і розгалуження функцій і робіт;

3) структура виробничого механізму взаємодії з загальною структурою державного розподілу, обміну і споживання, яка може розраховувати як на внутрішні, так і на зовнішні ресурси руху виробленого товару;

4) організаційна форма виробництва і праці, яка призводить до руху різнорідну працю - кваліфіковану, не зовсім кваліфіковану і некваліфіковану;

5) реальна система підпорядкування праці, яка визначається режимом взаємодії учасників, матеріальними і моральними стимулами і доступністю підприємницького капіталу.

Все те, що визначене вище, в держави є, чим підтверджується і об'єктивний процес наявності в ній економіки, виробничих і господарюючих осередків. Дії виконуються на основі фокусування, а не повсюдного розповсюдження відносин обміну. Основою для розгортання дискусії виступає виробнича сила держави, яка у ній не тільки прив'язана до певного виробничо-технологічного процесу, але й цілеспрямовані державою на виховання і навчання учасників виробничої взаємодії за конкретним виробничим процесом, щоб вони змогли бути в громадянському, виробничому чи соціальному житті суспільства повноцінним громадянином в якості «сукупного робітника». Для такого робітника процес повернення в середовище громадян має дві сторони, що доповнюють одна одну, а саме:

1) психологічну, бо він є суб'єктом суспільних відносин, в яких повинний бути визначений як повноцінний громадянин держави;

2) ціннісну, бо він є носієм особистісного фактора виробництва, в якому повинний зайняти особисте місце продуктивного працівника.

Вивчається наукова позиція дослідників не по першій, психологічній, бо про неї вже уточнення є, а по другій, ціннісній, стороні відносин у суспільстві [4]. Таке дозволяє процеси, фактори і конструкцію організаційного середовища виробництва держави поставити в залежність від ряду внутрішніх і зовнішніх чинників.

Внутрішніми чинниками виступають економічне мислення людини, що підпорядковується об'єктивним умовам буття і господарювання, розвиненістю у індивіда підприємницької здібності, що рухає його до дії в сприятливому середовищі, і взаємодія, що активізується, зовнішніми – ринок, що рухає

виробництво в динамічне середовище обміну діяльністю, сфера економічного розвитку, що рухає змішану економіку і т. ін.

Висновки. За таким витоком думки людині треба постійно продовжувати самовдосконалення, щоб сприймати модель економічного мислення. Для відтворення в дослідженні елементів моделі економічного мислення людини проведений пошук її складових.

В сукупність включені органічні моменти і методичні засоби, що становили основу наукової розробки адміністративно-розподільчої системи організації суспільного виробництва, що долається, і перехідні системи утворення ринкових відносин, що рухають економіку в сучасний простір відносин. І в тій, і в інших системах виробництво і відпочинок – це основні ланки життя людини.

Література

1. Логунов В.Н. Общественная динамика потребностей и потребления / В.Н. Логунов. – Воронеж: Изд-во ВГУ, 1991. – 160 с.
2. Кириленко Г.Г. О человеке. Выпуск 1: (Пространство и время, любовь и вера в его жизни). Сборник / Кириленко Г.Г., В.Н. Логунов. – М.: Знание, 1991. – 64 с. (сер. «Философия и жизнь»; №12).
3. Рузавина Е.И. Организационные структуры совокупной рабочей силы при капитализме / Е.И. Рузавина, Н.Ф. Шеховцова. – М.: Изд-во Московского ун-та, 1986. – 103 с.
4. Папаїка О.О. Структурні реформи економіки: світовий досвід, інститути, стратегії для України (8.5. Організації виробничих відносин на підприємствах зі спеціальним режимом) / О.О. Папаїка, В.Г. Саєнко. – Тернопіль: Економічна думка ТНЕУ, 2011. С. С. 820-837.